

38 ½:

1 man & 2 minnaars

Xenia Kasper

38 1/2:

1 man & 2 minnaars

TRUTH DARE

EERLIJKE BOEKEN MET LEF

© 2007 Xenia Kasper en Truth & Dare /
Foreign Media Books bv, Amsterdam

*Truth & Dare is een imprint van Foreign Media Books bv, onderdeel van
Foreign Media Group*

Omslagontwerp: Oranje Vormgeving
Foto voorzijde omslag: © Gary Edwards/zefa/Corbis
Auteursfoto: Roy Beusker
Typografie en zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

ISBN 978 90 499 9935 3

NUR 340

www.truthanddare.nl

www.leesclub.eu

Voor mij

Deel I

Andrea

Veertig jaar, brunette en een fikse kater

✉ Andrea aan Barbara

Ben veertig en voel me stokoud

✉ Susa aan Barbara en Claudia

Zijn er zo! Kusje Susa

✉ Barbara aan Andrea

Laat je verrassen...

✉ Claudia aan Susa

Is heerlijk hier, luxe ten top, kusje Claudia

✉ Barbara aan Susa

Fantastisch, check net in. Groetjes Barbara

✉ Andrea aan Klaus

Ben in een Susa-achtige beautyfarm. Morgen herboren terug. Lukt het allemaal met de kids? Hou van je, Andrea

‘Mag ik de dames de suite tonen?’ zegt een goed uitziende man van halverwege de twintig met nasale stem, terwijl hij zijn arm beweegt alsof hij ons naar een privéaudiëntie bij de paus brengt. Ik onderdruk een lachaanval. Aan het einde van de lange gang ligt onze kamer. De zware, houten deur wordt door de gesoigneerde

handen van onze begeleider met een haast koninklijk gebaar geopend, en het zou me niet verbaasd hebben als prins Charles hoogstpersoonlijk verschenen was om ons te ontvangen. Het is ronduit hilarisch. Susa laat mij voorgaan, wat me al achterdochtig had moeten maken. Vergeleken bij de gang is de ruimte maar schaars verlicht en mijn ogen moeten eerst wennen.

‘Verrassing!’ wordt er van achter in de ruimte geroepen. Susa doet het licht aan en ik zie mijn vriendinnen Claudia en Barbara. Na de ‘aaahs’ en ‘ooohs’ en andere verbale vriendschapsbetuigingen kalmeren we langzaam.

‘Zo’n beauty-weekend met z’n viertjes leek me eigenlijk veel leuker. The more the merrier! Barbara en Claudia waren ook meteen om. Ik heb vorige week alles geboekt en Klaus op de hoogte gebracht, omdat ik als de dood was dat je dit weekend weg zou gaan.’ Ik vind het helemaal fantastisch. Susa trekt de zware gordijnen open, opent de terrasdeur en laat de zon en de frisse lucht naar binnen stromen. Met een glas champagne in de hand bewonder ik de kamer: een tweepersoonsbed in Amerikaans king-size-formaat, waarop je zelfs met zijn tweeën nog overdwars kunt liggen. Een enorme badkamer, met douche, dubbele wastafels, bubbelbad, design radiatoren en een keur aan luxe flesjes met badzout, bodylotions, shampoo en wat niet meer. Voor de terrasdeuren staat een crèmekleurige bank met een berg kussens, waarvan de kleuren natuurlijk volmaakt in harmonie zijn met die van het tapijt – hoe kon het ook anders in dit Rijk der Schoonheid?!

Susa heeft flink uitgepakt. Voor mijn veertigste verjaardag heb ik een all-in-verwenweekend gekregen. Typisch een cadeau van mijn bijna twee jaar jongere zus, die zich regelmatig botoxinjecties laat toedienen, overal potjes van La Prairie heeft staan en altijd precies weet wat het beste werkt tegen het verouderingsproces.

Ze is al met de verdeling van de slaapplekken bezig, als onze bijzonder deftige butler weer opduikt om ons de eerste instructies voor ons verblijf te geven, samen met vier zachte badjassen en voor ieder van ons een programma.

Tien minuten later worden we opgehaald en dan begint de schoonheidsmarathon. Ik storm als laatste de kamer uit en knal keihard tegen een precies op dat moment voorbijkomend – zoals ik vaststel – mannelijk wezen.

‘Neemt u mij niet kwalijk, heeft u zich bezeerd?’ vraagt hij met diepe, rokerige stem en trekt daarbij zijn Mick-Jagger-lippen op.

Ik ben altijd al een Stones-fan geweest.

‘Nee! Bedankt, het gaat wel,’ stamel ik. ‘Ik ben niet van porselein!’ Snel maak ik me uit de voeten.

Hilda, een streng uitzierende dame in een witte jas met rubberen slippers aan de voeten, verwacht me al. Eerst word ik, net als Barbara, in het hydromassagebad gezet. ‘Nu even snel, anders wordt uw bad nog koud en is het gedaan met de ontspanning,’ instrueert Hilda me.

‘Andrea?’ Ik hoor Barbara’s stem.

‘Ja. Waar zit jij nou?’

‘Hier, achter de wand. Let op, zo meteen gaan de sproe...?’

De rest gaat verloren in het borrelende geluid van de sproeiers, want Hilda activeert wat er maar te activeren valt in deze badkuip, en ik zweef dankzij de opborrelende luchtbelletjes tien centimeter boven de bodem van het bad. Na een halfuur weken – de instelling van de sproeiers is ondertussen veelvuldig veranderd en heeft me bijna een orgasme opgeleverd – mag ik het woelige water weer verlaten. Barbara zit met rode wangen en sliertig haar in een zonovergoten hoekje op me te wachten. Even pauze voor de volgende behandeling begint. Hilda serveert water en Claudia en Susa voegen zich bij ons.

‘Ik had net een massage, hmm... de vingervlugheid van die masseur is ongelooflijk. Zelf is hij trouwens ook een lust voor het oog,’ dweept Claudia.

‘Nou, die sproeiers in het hydrobad zullen je dan ook wel bevalen, die maken zo ongeveer alles in je aan het kriebelen,’ zegt Barbara tegen Claudia.

Mijn mond valt haast open van verbazing! Normaal gesproken is mijn ecologisch-verantwoorde vriendin eerder terughoudend,

vooral in het gezelschap van Claudia, die ze té oppervlakkig, té materialistisch en té extravert vindt. Op dat moment duikt Hilda weer op: ik moet naar de massagetafel, Barbara wordt naar de bodypeeling gestuurd, Claudia en Susa naar de sproeiers.

In de sfeervol verlichte massagekamer klinkt een rustgevend deuntje. Zachte muziek verhoogt het welbevinden, laat het informatiebord aan de binnenkant van de deur me weten. Ik ga op mijn buik liggen en wacht. Een paar voeten met witte sokken die in van die verschrikkelijk typische gezondheidsschoenen steken, komen op de massagebank af.

‘Goedemorgen, ik ben Moritz, de masseur.’

‘Hallo,’ antwoord ik loom, zonder mijn hoofd op te tillen. Ik voel de krachtige handen van Moritz op mijn schouders. Hij kneedt en kneedt, masseert, wrijft mijn huid in verschillende richtingen, terwijl hij me vakkundig uitlegt dat dit een uitgekniende Chinese massagetechniek is. Langzaam ontspant mijn lichaam zich en ik doezel weg. Pas wanneer Hilda weer opduikt en zachtjes mijn schouder aanraakt, word ik wakker. Moritz, de masseur, heeft de ruimte allang verlaten en is, hoor ik, naar Barbara gesnel. Jammer, nu heb ik het lichaam dat bij die heerlijke handen hoort niet nader kunnen bestuderen.

De rest van de behandelingen is al even heerlijk. Ik word van top tot teen gescrubd, in folie gewikkeld en mag dan als een cocon een halfuur blijven liggen. Wat als mijn neus ineens gaat jeuken? Gelukkig gebeurt dat niet. Maar ik ben wel opgelucht als Hilda me weer uitpelt en me verzekert dat ik nu, na ruim een uur, gegarandeerd van al mijn dode huidcellen af ben. Mooi! Ik waag een korte blik in de spiegel en heb daar meteen spijt van. Mijn wangen kunnen concurreren met die van kabouter Plop en mijn haar zit zo vol klitten, dat ik vrees het nooit meer in model te krijgen. Als ik in mijn badjas de rustruimte betreed, zijn de drie meiden er al, gelukkig ook met warrig haar en gloeiende gezichten. Zelfs Claudia is geen natural beauty meer.

‘Zeg, hebben jullie geen honger?’ Mijn maag knort al een uur en als ik niet snel wat te eten krijg, sta ik nergens meer voor in.

‘De dames kunnen meteen naar het restaurant gaan,’ meldt ‘op-
perwachtmeester’ Hilda.

Een deur verder is het restaurant, een ruimte die gelukkig alleen voor gasten van het beautycentrum toegankelijk is. Op een ronde, voor vier personen gedekte tafel staan witte porseleinen borden, heel eenvoudig maar heel sjiek, fijn geslepen kristallen glazen en ondanks het zonlicht een paar lange witte kaarsen. We gaan zitten in onze badjassen en klinken, deze keer met kir royal, op mijn nieuwe levensjaar.

Claudia, die met haar rug naar de rest van het restaurant zit en charmant aan haar glas nipt, dweept hardop met haar masseur. Ik durf niet te vragen wat hij allemaal met haar heeft uitgevoerd. Op de een of andere manier heeft Claudia ondertussen tamelijk veel informatie uit hem losgepeuterd. Hoe, dat blijft haar geheim. Hij is negenendertig jaar oud, pas gescheiden, heeft geen kinderen en werkt al twee jaar in dit luxeverblijf als chefmasseur en hoofd van het beautycentrum. Moritz komt oorspronkelijk uit een klein dorp bij Zürich, maar woonde met zijn vrouw in de domstad Keulen. Hij is verliefd geworden op het Rijnland en wil hier blijven.

Terwijl Claudia doorratelt, neem ik een slok wijn en zie op Barbara’s gezicht een grijns vol leedvermaak verschijnen. Ik volg haar blik. Achter Claudia staat de kerel, tegen wie ik in de gang opgelopen ben.

‘Hoi Moritz,’ kirt Barbara.

Claudia kijkt omhoog, verkleurt licht en is de situatie direct weer voortreffelijk meester. ‘Moritz, we hadden het net over je,’ zegt ze, terwijl ze hem stralend toelacht.

‘Ik heb de verdere dagindeling voor de dames en wilde u erop attent maken, dat er vanavond hier in huis een modeshow plaatsvindt met aansluitend een feest. Als jullie zin hebben, zijn jullie van harte welkom.’ Hij straalt perfecte hoffelijkheid uit: oersaa! En dat rare accent... Claudia mag hem hebben.

Een gevulde maag en twee glazen wijn verder ben ik toe aan een klein middagdutje. Maar het loopt anders.

‘Andrea, ga je mee een stukje wandelen? Ik moet absoluut met je praten,’ fluistert Barbara in mijn oor. Als we onze suite binnenkomen, liggen er crèmekleurige, wollen huispakken klaar. We kleden ons om, ik schiet mijn Uggs aan en we gaan. De voorjaarszon schijnt, en tien minuten lang lopen we zonder iets te zeggen naast elkaar, tot ik de verleiding van een bankje in de zon niet kan weerstaan.

Barbara is al twintig jaar mijn beste vriendin. We zaten bij elkaar op de universiteit. Zij studeerde rechten en biologie, heeft zich gespecialiseerd in milieurecht en heeft na haar stage heel even bij een advocatenkantoor gewerkt. Frank, haar man, is leraar in het speciaal onderwijs, een krentenkakker eerste klas. Ze hebben twee kinderen. Bea, de oudste is twaalf en nakomertje Kathi is zes, net zo oud als mijn jongste kuikentje, Lisa. Barbara woont met haar gezin in een oud, snoezig huisje dat ze van haar grootmoeder heeft geërfd. Een half jaar geleden is ze weer begonnen met werken. Niet als advocate, maar nee, tot mijn volslagen verbijstering is ze parttime manager van een natuurwinkel geworden. Het is haar gelukt de omzet te verdubbelen en ze zit met hart en ziel in de zaak. Jammer alleen dat het salaris zo biologisch mager is.

‘Misschien verbeeld ik het me maar,’ valt Barbara met de deur in huis, ‘maar de afgelopen weken heb ik het gevoel dat er iets niet klopt met Frank. Hij jogt driemaal per week, is op dieet, vroeg me onlangs wat ik vind van mannen die hun haar kleuren, en hij zit twee keer zo lang in bad als vroeger. Bovendien is hij zo afwezig tijdens de seks.’ Terwijl ze praat, trekt ze een pakje Marlboro Light uit haar jaszak en steekt er een op.

‘Sinds wanneer rook jij?’ vraag ik verbluft.

‘O, sinds een week of twee. Ik maak mezelf wijs dat roken mijn zenuwen kalmeert.’

Ik heb net drie maanden geleden afstand gedaan van de stinkstokken en snuif begerig de voorbijtrekkende rook op. Alle moraal kan me gestolen worden: ik neem ook een sigaret – bijzondere omstandigheden vragen bijzondere maatregelen. Ik inhaleer diep.

‘Ik geloof dat hij een ander heeft. Wat moet ik doen?’ flapt Barbara eruit.

Ik trek – om tijd te winnen – nog eens krachtig aan mijn sigaret en denk na. ‘Hmm, normaal gesproken zijn mannen tot alles in staat, maar jouw Frank? Ik weet het niet. Jij bent zijn grote liefde en ik kan me niet voorstellen dat het iemand lukt om daar verandering in te brengen.’

‘Ja, maar je moet niet vergeten dat ik hard op weg ben naar de veertig. Frank is nog maar zesendertig, aantrekkelijker dan ooit en ik voel me naast hem met de dag ouder en onaantrekkelijker worden. Mijn hele leven draait alleen nog maar om mijn gezin en de natuurwinkel. Dat alles vreet me langzaam maar zeker op.’

Arme Barbara, ze maakt zich echt zorgen.

‘Weet je, aan dat uiterlijk kunnen we wat doen, want daarvoor zijn we hier. En ik ben er zeker van dat je zelfvertrouwen dan vanzelf terugkomt,’ probeer ik haar op te vrolijken.

Barbara loopt meteen warm voor dit idee en terwijl we terugwandelen bedenken we wat er allemaal aan haar te veranderen, te kleuren, te epilieren en te peuteren valt. Claudia en Susa liggen languit op blauwwitte ligstoelen op het zonneterras en hebben het maar over één onderwerp: **MANNEN**. Ik haal een groot glas water, ben blij dat ik al zo lang gelukkig ben met Klaus, en ga erbij zitten. Susa zit midden in een klaagzang over haar Martin. Voor alles wat mannen traditioneel gesproken in het huishouden doen – het gazon maaien, de auto wassen, kleine reparaties verrichten – is in huize Wienand een manusje van alles genaamd Willi verantwoordelijk. Gisteren kwam Martin opeens in actie en werd hond Kasimir aangeliend voor een wandeling. Dat kan ’ie nog net zelf...

‘Toen hij terugkwam, zag hij de vieze auto op de oprit. Dan denk je toch normaal gesproken hooguit aan een ritje naar de wasstraat. Meestal wast en tankt Willi namelijk onze auto. Alleen gisteren dus niet. Martin, in Boss-jeans met lichtblauw overhemd en donkerblauwe leren schoenen, zoekt de tuinslang, bindt de hond aan de achterbumper vast, want Kasimir zit wild achter het loopse teefje van de burens aan, en wast met gespeelde onschuld de

auto. Ik stond in de keuken en kon mijn ogen niet geloven. Stel je voor, hij heeft zelfs het oliepeil nog gecontroleerd. Ik wist helemaal niet dat hij weet hoe dat moet.’

‘Nou moet je niet zo onaardig doen.’

‘Oké, natuurlijk weet hij dat; dat hebben ze hem op Business School vast uitgelegd. Kennelijk zat er niet meer genoeg olie in de motor. Martin reed meteen de vijfhonderd meter naar de benzinepomp om een liter olie te kopen. Alleen was hij even vergeten dat Kasimir nog aan de bumper vastzat. Het beest moest rennen voor zijn leven. Halverwege knapte de lijn en was die arme ziel van zijn marteling verlost. Kasimir, ook niet gek, greep zijn kans en verblijdde de hond van de burens met een bezoekje. Die hebben dat helaas wel gemerkt. Snuivend van woede stonden ze bij ons voor de deur. Hun volbloed rashond drachtig van onze snode labrador! Als zijn spermacellen snel genoeg waren, en daar ga ik maar vanuit, dan mogen wij de hele abortus betalen.’

‘En wat zei Martin?’

‘Niet veel. Hij heeft – mannen onder elkaar – begrip voor Kasimir. En dat hij hem vergeten was, tja, dat kan gebeuren en alles was toch nog goed afgelopen. Daarmee was het onderwerp voor hem afgehandeld en verdween hij naar de tennisclub.’

De tijd vliegt voorbij, we praten en doezelen, doezelen en praten, tot er op de deur wordt geklopt. Hilda met het middagprogramma: een facial, manicure, pedicure, make-upadvies en kapper staan op onze agenda. Aan de ochtendindeling wordt vastgehouden: Barbara en ik, Claudia en Susa.

‘Ik wil alles, het hele programma!’ Barbara is vastbesloten iedere marteling te ondergaan: de wenkbrauwen worden in model gepileerd, wimpers pikzwart geverfd, de haast onzichtbare haartjes op de bovenlip geharst. Bikinilijn bijgewerkt, vaarwel okselhaar en beenhaar; Franse manicure voor handen en voeten. Dan volgt de kapper. Als Barbara haar knot losgooit, vallen haar dikke lokken bijna tot op haar billen. Mona Lisa zou er jaloers op zijn ge-

weest, ik ben het ook. Vier kappers stormen op haar af, en staan met grote ogen te kijken en snateren als een troep opgewonden ganzen. Ondertussen bekijk ik mezelf uitgebreid in de spiegel: mijn bruine wenkbrauwen zijn net gedaan, mijn lange wimpers geverfd. Alleen mijn bruine haar hangt er slap en krachteloos bij, wat een treurige vertoning! Een van de vier haarkunstenaars rukt zich van Barbara los en ontfermt zich over mijn haar. Ik wil ook een beetje kleur op mijn hoofd. De kleurspoeling die ze met z'n drieën in Barbara's haar smeren, is van een onbestemd soort paars. Ze heeft lokken in alle denkbare schakeringen: lichtblond, donkerblond, rood en chocoladebruin. Amper een kwartier later komen Susa en Claudia binnenvallen. Susa met haar lange, donkerblonde, gehighlighte haar hoeft alleen wat haarpunten aan de schaar op te offeren. Ze laat grote krulspelden indraaien, want we hebben besloten vanavond onze opwachting bij de modeshow te maken. Claudia heeft ook geen haarproblemen. Even wassen, föhnen, krullen en klaar is de vlotte Cindy-Crawford-look. Barbara en ik daarentegen zitten met een berg aluminiumfolie op het hoofd in de kapsalon: een treurig gezicht.

Wanneer iedereen gekapt is, bestormen we resoluut de verbaazingwekkend goed geassorteerde boetiek om een passende outfit te zoeken. Een paar seconden later ziet de ruimte eruit als wo 111: T-shirts, jurken, jassen, broeken – alles ligt door elkaar. De verkoopster, die zich eigenlijk al op de winkelsluiting had verheugd, kijkt verbijsterd toe. Vertwijfeld probeert ze orde in de chaos aan te brengen en de op de antiek houten tafel opgestapelde kledingstukken op te ruimen. Wij nemen inmiddels al niet meer de moeite om beurtelings in de drie beschikbare paskamers te gaan. Slechts gekleed in bh en string staan we in de verder verlaten boetiek en passen het ene schandalig dure kledingstuk na het andere. Beslissingen worden bliksemsnel genomen. Claudia kiest een simpel, tamelijk kort oranje jurkje, Susa heeft zich in een nachtblauw pakje gehesen, en ik heb een zwarte mini-jurk met driekwart mouwen en rolkraag uitgezocht. Barbara is de grote hit. Haar rossig blonde haar is in laagjes geknipt en valt losjes in haar

gezicht. De grijze muis is – wonder boven wonder – een prachtvrouw geworden.

In de grote zaal van het kasteelachtige hotel hebben vlijtige handen aan weerszijden van de catwalk stoelen opgesteld, kaarsrecht naast elkaar, alsof ze er een liniaal langs hebben gelegd. Lekkere jonge mannen in witte overhemden, zwarte broeken en schorten bieden iedere gast een glaasje Moët & Chandon aan om alvast in de stemming te komen, en we kijken toe hoe een televisieploeg zich opstelt bij de catwalk. We hebben dankzij Claudia voortreffelijke plaatsen weten te bemachtigen en bewonderen de broodmagere modellen die de mode voor de – zeker niet zo slanke – lokale vrouwen presenteren. ‘Oubollig en saai’, daar zijn we het over eens. Claudia is ontzet. Een tijdje terug is zij benaderd als ontwerpster voor dit evenement. ‘Toen stond mijn neus de hotelleiding op de een of andere manier niet meer aan en heb ik nooit meer wat van ze gehoord,’ legt ze ons het verloop van de zaak uit. We drinken te snel en te veel, en worden na de eerste glaasjes overmoediger en brutaler. Ongegeneerd roddelen we over dit gruwelkabinet. Na een uur is de ellende voorbij. Het saaiste deel van de verzamelde high society van Bensberg, Bergisch-Gladbach gaat rechtstreeks naar huis. De rest waagt zich naar de bar. Wij gaan mee. Intieme verlichting, harde muziek en voor de bar dromt het publiek samen.

Barbara heeft haar zelfvertrouwen teruggevonden en converseert geanimeerd met een man in grijs krijtstreppak.

‘Vier caipirinha’s, alstublieft!’ Claudia kan veel alcohol hebben, ik niet en Barbara al helemaal niet.

‘Waar is Susa?’ wil ik weten.

‘Geen idee, die zal zo wel weer opduiken,’ zegt Claudia en drukt de cocktail in mijn hand. Ik kijk zoekend rond en hoor net wat de redacteur van het televisieteam tegen zijn cameraman zegt. ‘Begin maar alvast met filmen, ik heb eindelijk een enigszins bekend ge-